

TOPAL KASIRGA

YAVUZ BAHADIROĞLU

ketabe

Yavuz Bahadıroğlu

Asıl adı Niyazi Birinci olan yazar kendisini şöyle anlatıyor:

"Öz geçmiş nedir ki? Öz geçmiş önemsiz bir ayrıntıdır. Zaten benim kuşağın (1945) öz geçmişi de yoktur. Yirmili yaşların son kertesine doğru gazeteciliğe başladım (1971). Önümde büyük hedefler, yürüğüimde heyecanlı çırpıntılarla yıllar boyu yazdım. Gecem gündüzüm birbirine girdi. Uykuda bile yaşadım. Benim için yazmak, sevmek ve yaşamaktır.

Romanlarıma, 'tarihî roman' dediler ama ben onları hiçbir zaman öyle görmedim. Bence yazdıklarım tarihî roman değil, benzeniz tarihin romanını yazıyorum. Yani tarihî olguyu romanlaştırıyorum.

Yıllar boyu sorularımı kendime sakladım. Kimselere açamadım. Açamazdım çünkü bazı soruları düşünmek kadar sormak da yasaktı. Sorularınız gırtlığınızda dizilir, soluksuz kalırdınız. Yıllar boyu soluksuz kaldım. Soluksuzluk aslında yeni bir soluktur. Ben nefesim daraldıkça düşünüyör, hayatla ölüm arasındaki ince çizgide varlık arıyordum. Kalıplar işte o çizgide kırıldı. Kitaplarım o çizgide doğdu. O çizgide kitaplaşmaya başladığıımı hissettim. Hayat, hayal ile o çizgide iç içe girdi.

Kitaplarım benim sığınaklarımdır. Onlarla yalnızlıktan kurtulurum. Kendimi hâlâ satırlarda çözmeye çalışır, geçmişimin en görkemli hikâyelerini sayfalarda ararım. Bir bakıma her kitabım, kayıp öz geçmişimi yazar.

Kitaplarımla ben ortak bir hikâyenin parçalarıyız. Özellikle tarih üzerine yaptığım çalışmalar, yayımladığım kitaplar, verdiğim konferanslar 20 Kasım 2004'te bana "Tarihi Sevdiren Adam" ünvanını kazandırdı. Bu, hayatım boyunca aldığım en güzel ödüldür. Zaman içinde roman, hikâye, çocuk kitabı, araştırma, oyun, senaryo ve fikrî eserler olmak üzere yüzlerce çalışmaya imza attım çok şükür. Ulusal bir radyoda "Hayatın Yorumu" başlıklı gündel yorumlarımı, televizyon programlarımı, günlük bir gazetede köşe yazarlığımla gazeteciliğimi sürdürdüm, birçok projeye danışmanlık yaptım.

Kıscası, kitaplarımla ben ortak bir serüveniz."

21 Ocak 2021 tarihinde İstanbul'da vefat eden Yavuz Bahadıroğlu Eyüpsultan haziresine defnedilmiştir.

TOPAL KASIRGA

TİMUR GELİYOR!

Temmuz şafağı ılık ılık attı. Tan yerinin açık kırmızısı, sabah ezanının ahengine boyandı, gür bir sesle bütünleşip Sivas Kalesi'nin burçlarına düştü:

"Nöbetçi!.. Heey nöbetçiii!"

Burçlardan aşağı uzandı başlar; aynı anda oklar gerildi, mızraklar hazırlandı:

"Kim var orada?"

"Benim, bir akıncı; adıma 'Kulaksız Ömer' derler. Kapıyı açın ki Şehzademiz Efendimize haber ulaştırayım." Gerilerden gürültülü bir kahkaha yalpaladı:

"Bre, essahtan Kulaksız Ömer misin?"

"Uzun etme Peşteli Kerem, tanımazlığa vurma işi, benim dedik ya..."

"Hey Kulaksız! Yine tekmil dünyayı velveleye verdin."

Kulaksız Ömer'in sabrı taşmıştı:

"Açın yahu!" diye gürlledi. "Alimallah geciktirdiğinizi Şehzade Efendimize söylersem, burnunuzu keser!"

Peşteli Kerem bir kahkaha daha attı. Kapıdaki nöbetçilere seslendi:

"Açsanıza bre! Duymaz mısınız ki gelen Kulaksız keratanın gendisidir ve dahi namı dillere destan babayığitlerdendir."

Aşağıya inip kapının açılmasını bekledi. Eski dostu içeri girer girmez de kahkahasına buladı:

"Peşte'de yaptığın oyunu unuttuk mu bellersin Kulaksız kerata? Bana tam tamına altı akçe borcun var. Ödedin ödedin, ödemem dersen gendin düşün şuracıkta canına okurum!"

Kulaksız Ömer atından indi, tatlı tatlı gerinip esnedikten sonra:

"Meraklanma," dedi, "borcuma sadığım. Bir gün mutlaka ödeyeceğim. Velakin bugün öde dersen billah canımı alman evla olur derim. Çünkü hiç akçem yok. Keseyi yolda üç uğruya kaptırdım, canımı da zor kurtardım. Şimdi varıp, Şehzade Efendimize gördüklerimi nakletmeliyim."

Peşteli alaya vurdu işi:

"Neler gördün bakalım, önce bana anlat hele, bugüne bugün kapıcıbaşıyım. Bu kapıların tamamı benden sorulur; açıl susam dersem açılır, kapan susam dersem kapanır."

"Haramibaşı mısın bre mübarek, yoksa Ali Baba mısın?"

"Kapıcıbaşılık bana yetiyor. Sen onu bile olamadın baksana!"

"Yani görmeyeli sıradan asker olmaktan çıkıp... Vay canına, sen çulu da bir güzel düzmüşsün; tanımasam gendimi

Padişah'ın karşısında bellerim de boş bulunur yerlere eğilip temennalar çekerim. Peşteli silahdaşım, bu ne hâldir bre? Sırmalara bürünmek neyin nesidir?"

Peşteli, sıkıntıyla borkünü arkaya itip başını kaşdı:

"Sözü yokuşa vurma, ben borcumu istemekteyim sen libasımı alaya almaktasın. Böyle buyruldu, dendi ki kapıcı-başılar bundan kelli böyle böyle sırmalar takacak ve dahi etrafa caka satacak dendi. Laf aramızda, bu libasın içinde hiç rahat değilim, gendimi saray oğlanlarına benzetirim de canım çıkasıya buruşur."

Gülme sırası Kulaksız Ömer'e gelmişti. Eğile doğrula kahkahalar attıktan sonra:

"Can da buruşur muymuş bre?" dedi. "Hadi hadi, kılığına alışmışsındır, şimdi bir yol düş önüme de Şehzade'ye gidelim. Mühim haberi verelim..."

"Nedir o, kafadan atmıyorsun ya? Tanıdım tanıyalı her şeyi büyütürsün de..."

"Yok, bu seferki bildiğin gibi değil, herifler burnumuzun dibindeler. Söyle bakalım haberin var mıydı?"

"Hangi herifleri demektesin?"

"Timur'un heriflerini demekteyim helbet. Şuracıktalar, bir güneş batımı yolları kaldı. Belki akşama kale bedenlerine ulaşırlar."

Peşteli iyice şaşırılmış, gözleri iri iri açılmıştı. Bir yandan çenesini kaşıyor, bir yandan duyduklarını sıraya koymaya çalışıyordu:

"Hele yavaş!" diye çıkıştı. "Şimdi ne söyledin bakalım? Timur'un herifleri yakında gibi bir şey söyledin..."

"Yakında, hemen şuracıkta..."

"Aklından zorun yok öyle ya, yollarda çok sürtmekten filan kafanı bozmamışsın..."

Kulaksız Ömer birden ciddileşti:

"Lafı uzattık arkadaş, varalım en iyisi Şehzade'yi bulalım. Bakalım ki, o da senin kadar inanmazlık edecek mi yoksa dakikasında vaziyet mi alacak, göreceğiz."

"Yani dediğin gibi ha, herifler..."

Bıkkın bir el işaretiyle sözünü biçti:

"Şuracıklar, ikindiüstü, bilemedin akşama damlarlar; it sürüsü kadar da kalabalıklar. Son kuruşlarım nereye gitti bakalım? Onlardan üçünü tavlama gitti. Billahi vaktim olsa tepelerdim, amma acele ediyordum. Akçe zoru yakayı kurtarıp damladık, bir yol kapı açılana kadar eğleştik, bir yol senin merakını savana kadar... Şehzade bunca vakit kaybettiğimi anlarsa boynumu vurdurur ve iyi de etmiş olur! Hadi yürü, düş bakalım."

Peştelî'nin aklı yatmıyordu. Arkadaşının yalan söylemediği muhakkaktı. Lakin nasıl olurdu da Timur, tâ nerelerden kalkıp Sivas eteklerine gelirdi? Ne maksatla? Gerçi Yıldırım Bayezid Padişah'la aralarında bir yıl öncesinden başlayan bir tartışma mevcuttu, ama küçücük bir ihtilafın savaş sebebi olduğu nerede görülmüştü? Hem muharebe etmenin vakti miydi? Hazır Konstantiniyye muhasara olunmuş, düşmesi gün meselesi hâline gelmişti. Kendisi Timur'un yerinde olsa kuvvetlerini arkasına takar, Konstantiniyye surlara gider, Yıldırım Han'a yardım ederdi. Böylece habîs Bizans'a son verirdi. Son verilince de Müslümanlar rahat bir nefes alırlardı.